

DE DOCTRINA TEMPORUM,

212

Paulino alterum Consulatum adscribunt, anno dxi. contra Faltorum fidem. Non dubito quin virtuosa sit subscriptio. Item Aurelianense v. celebratum dicitur anno xxxvii. Childeberti. Scaliger addit; circa tempora Pelagi Papae primi habitum Indict. xiiii. post Confutatum Paulini anno xii. Sed hoc lacinia in editis non exstat. neque sane coheret. Nam xii. annus post Confutatum Paulini incidit in annum dxi. quo Vigilius Pontificum tenebat. Pelagius vero nonnulli anno dxi. sedere copit, post Confutatum Bafili anno xiiii. Indict. ii. ut Marcellinus scribit. Videtur ista Synodus anno dxi. peracta, Indict. xi. At Concilium Valentiniu m habuit interfirbitur x. Kal. Iuli anni xxiv. regni glorioſissimi domini Gautheranno regis, Indictione secunda. Hic annus est Christi dxxxiv. in quem revera xxiv. incurrit Gunthchrammi regis; secundum ea, que ſuprā disputata sunt.

Antequam à Gregorio difcedam, vindicandus ē a falſa erroris ſuſpicione videtur, quam ei Scaliger im pingit lib. vi. de Emend. Temp. Narrat Gregorius lib. pag. 180. VII. cap. xxxv. Gunthchramnum regem adverſus Gundobaldum ducem, qui tum in urbe Conveniens erat, exercitum mihiſſe. Audientes deinceps, inquit, eos infra muros urbis Convenieſe commorari, reličiis plauſiſtis, ac diverbiſ impediſtum cum populo minore, robustiores viri ipſum, faciat jam Garumnam tranſierant, iniqui defiſtant. Quibus properantibus veneſunt ad baſilicam S. Vincentii, que eſt iuxta terminum Agimnenſis urbis; ubi ipſe martyris pro Christi nomine agouenit dicitur conſummaſſe: invenerintque eam refertam diverbiſ theſauris incolarum, &c. Hic mirauit eſſe Gregorius halluci nationem dicit Scaliger. Vincentius iſte Caſarauguitani cognominis paſſus est Agemni in Gallis v. Idus Junii. Hujus baſilica erat non longe Lugduno Conveniens, ad vallem Caprariam; cuius, inquit, baſilica etiam hic auctor meminī libro primo Miracolorum, capite cv. Vallis Capraria diſtat Agim pluſiū iuxta quadrādū. At Gregorius perparam interpretauſt iuxta terminum Agimnenſis urbis.

Secundum invidiam erroris adducitur. Qui in ipſe potius accusator Gregorii Scaliger halluci natus. Non enim baſilicam illam intelligere oportet, que in Convenis eidem S. Vincentio dedicata eſt; sed alteram in Agimnenſi territorio ultra Garumnam, tam in Historia Francorum, quam lib. i. de Mirac. neque cauſe quicquam eft, cur Lugdunensem illam utrobius ſignificari putemus. Imo vero maniſtissimum ab hac alteram ſejunxit, cum ita ſcripit; ad baſilicam S. Vincentii, que eſt iuxta terminum Agimnenſis urbis.

CAPUT LII.

De Heraclii initio & obitu. Tum de SS. Anastasi Martiris, & Joannis Eleemonis tempore.

IN Heraclii Imperatoris historia, ejusque temporibus impedita & obfcura eſt permulta; tum in iis valde mendos Annales & Chronologias effe vulgares, ante decem annos ostendimus in Notis ad Nicēphori Breviarium. Non repetamus hoc loco, que illuc uberiorū expli cata ſunt. Duo tantummodo perfringam historiae capita, que præ ceteris alienifimo loco a Chronologis reduntur. Alterum eft, S. Anastasi Perſa Martiris: alterum S. Joannis Eleemonis obitū. Sed antea de Heraclii expeditionibus pauca proponendam ſunt.

Initium Heraclii extra controverſiam eft in anno Christi dci. Indictione xiv. ex Octobri mense: ut Alex. Chron. Theophanes, Cedrenus, alioquin demonstrant. Maximus item Martyr, qui anno illius ultimo Computum ſcriptit, annum xxxi. Heraclii notat Indict. xiv. & annum Diocletiani ccclvi. quo Terminus Paſchalis incidunt in Kal. April. feria i. Paſcha vero celebratur viii. April. Hic eft annus Christi dci. cyclo Luna xv. Solis vi. littera G. Indict. xiv. Mortuus eft autem Heraclius eodem hoc anno, Martii xi. cum imperiſet annos xxx. mēſes x. ait Theophanes; five mēſes iv. dies vi. ut Nicēphorus noſter. Quare primum ac triceſimum inchoavit annum. Quod ſi xxxi illius annus init Octobri anni Christi dci. primus copit anno dci. Hic cum Choſrois dubius potiſſimum quinque pugnavit. Primum eft ſāns, qui & ſārū a Nicēphoro dicitur. Hic Egyp tum, Alexandriam, & Africam occupavit.

Choſrois duces.

CAPUT LIII.

De initio Muhammedis, & annorum Hegira.

EODEM Heraclio imperante, Muhammedes Arabum princeps exſlit, qui cum ob innovatam religionem in diſcriben vocatus aufugifer, ab ea fuga, annorum Hegira, id eft ḥayrūt aram. Arabes auſpi cati ſunt. Hujus initium ex anno Christi dci. Indict. xlii. labente profiſcitur; atque ab Julii xvi. die, que tum erat feria vi. Nam cyclus erat Solis xv. lit. C. Ideo Julii xvi. feria vi. Cyclus erat Luna xv. Novilunium medium ex Parfismis tabulis Julii xiiii. feria iii. hora 21, 45', 37''. à media nocte. Hierofolymis autem, & in Arabia, Julii xiv. feria iv. hora 0, 33', 37''. Itaque Luna tercia contigit Julii xvi. feria vi. qua tamen Arabum Neomenia fuit. Si quidem illi Neomenias lunares ſunt & pugnantes, tertią Luna ſolent reperire. Commōdum igitur tune evenit, ut in eundem diem feria vi. qua Veneri confecrata fuit, & Neomenia popularis, ac Luna corniculata, & Muhammedis fuga convenienter. quæ omnia ſuperſitioni maius incrementum attulerunt. Nam Arabes ex antiquo Veneri cultores erant. Herodotus Clio: Επιμελέσθαις δὲ τὸν Οὐρανὸν, πολὺ δὲ τὸν Αἰρετὸν μαυρόν, καὶ Αἴγαπον. καλλίστην δὲ Αἰρετοῦ τὸν αρχόδιον Μενιάτα. Αἴγαπος δὲ Αἴγαπα. Perferit δὲ Μιλεσι.

Diciderunt poroy & Urania ſacra facere: idque ab Aſſyriis, & Arabibus perdocti ſunt. Aſſyrii Venerem appellant Mulfita: Arabes Alita: Perſa Mithram. Sanē Arabes Lunam novam ṣān bil nominant, quemadmodum

LIBER UNDECIMUS, CAP. LIV.

modum Hebrei ᷄נְלִיכְעֵר luciferum, ſtellāmque matutinam: ut Ifaie xiv. 12. וְאֶת־לְכֵדֵל Lucifer, qui mane oriebaris. Targum וְאֶת־לְכֵדֵל flella Veneris. Ita enim appellat R. Moſe lib. ii. More, cap. ix. R. D. Kimhius in Comment. ad Psalmum xxi. Psalmi titulum interpretans וְאֶת־לְכֵדֵל pro eorum matutina, ſcribit ex nomi nolumentum ſententia matutinam eſſe ſtellam, quam Rabbini & ſekulari nominant, hoc eft Luciferum. Eadem eft ergo Venus & Lucifer: & Mithra, & Urania, & Luna, & Aſſyria: (ut indicat Lucianus καὶ Δωρῖς Ἡερᾶς) & Lucina, que in Glosſario vetere dicta φωτιζότης, & Luciferia Φωτιζότης: & Εἰωνία. Cuius origo vocis non ſolum ab ᷄נְלִיכְעֵר, ᷄נְלִיכְעֵר, ᷄נְלִיכְעֵר interpretatur μελανός, ᷄נְלִיכְעֵר, ᷄נְלִיכְעֵר, ᷄נְלִיכְעֵר. Ita quoque Constant. Porphyri lib. de adminiſtri. imperi. cap. iv. Hinc ſexta feria religio penes Saracenos ac Turcas re ſedit.

Quod autem anni Hegira ab anno Christi dci. Indict. vi. exordium ceperit, demonſtrare nihil necesse eft. Id enim protinus eft ac vulgare: tum ſatis ſuperque res illa declarata eft lib. ii. capitulus aliquot pre candi formulam hanc ab Saracenis uſurpare ſcribit: ᷄נְלִיכְעֵר, ᷄נְלִיכְעֵר, ᷄נְלִיכְעֵר interpretatur μελανός, ᷄נְלִיכְעֵר, ᷄נְלִיכְעֵר. Ita quoque Con ſtant. Porphyri lib. de adminiſtri. imperi. cap. iv. Hinc ſexta feria religio penes Saracenos ac Turcas re ſedit.

Primum menſis anni Perfici Phravardin, vel Phravardini dicitur, qui anno Christi dci. dci. incurrit in diem Junii xvi. feria iii. quemadmodum ex methodo libro VII. tradita colligitur. Fuit hic annus Periodi magna Cynice, cccvii. ut ex Iacio conflat. De annis Nabonaffari detracſis 1379. residuum dat annum Jezdegirdi. Hoc anno, qui putatus vulgaris aera 1626. incepit annus Nabonaffari 2375. cuius Thoth inibit Julii xxi. in anno veteri Juliano, feria v. Deducit 1379. reſtabat annus Jezdegirdi 996. Phravardin incipit Octobris ſeria i.

Sed ad aram Jezdegirdis, annique Perfici methodum illuſtrandum inſignis eft Anonymi cuiusdam Scriptoris

locus, quem nefas fit praetemittere. Edidit hunc in lucem Jacobus Cappellus in libello de Epochis; ex eōque deſcriptis Scaliger Ifag. Can. lib. ii. Parte ii. Num. xviii. ubi de primo Pharavardin Jezdegirdis agit. Sed in eo plurimum erravit. Verba Scriptoris pag. 307:

Πόρρο Machometano anno Heraclii xvii. Christi dci. ex Ethirio felicis Arabe regione, cum Saracens suis ad Imperatorem accepit, & agrum ad habitandum impetravit. ut refert Zonaras. Meminit Αἰγύπτου Constantino loco citato, & Nicēphorus in Breviario.

Anno vero Christi dci. dci. qui eft x. ab Hegira primordio, mortuus eft Muhammedes, Heraclii xxi. ut Theophanes, & Cedrenus afferunt: nono anno, quam imperare coepit.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CELEBRITMA eft apud Astrologos, praetertim Arabas, Jezdegirdis aera. Hic poftremus Perſarum rex ab Artaxare, qui Parthis devictus, imperium ad Perſas tranſlit sub annum xiiii. Alexandri Mammea F. ut ſcribit Herodianus, & Xiphilinus: à Saracenis vita & imperio privatus eft. Rem gestam memoria commendant inter ceteros Haythonus in Paſſaggio Terra ſanctæ, cap. xv. ubi Saracenos refert anno dci. Heraclii tempore in Mefopotamiam, & Chaldaean imprefſione facta cum rege Perſarum Alcajōth pugnasse, & eo intertempore Perſarum imperio potitus eft; ab iſiſque delectum Imperatore eftre Ma humeti, quem Caliphem appellant. Paullo poſt vero Turquianos. (Ita Turcas nominat) qui Perſarum regio auxilio veneſtar, ad Saracenos adjunxit ſe, ac Mahometicam ſuperſitionem eft complexos. Potſtrum hunc Perſidis regem vulgo Jezdegirdem nuncupant. Albategnius cap. xxxii. Alfraganus cap. i. Saracenus, & alijs paſſim. Hic igitur anno Christi dci. dci. anno Saracenis occiſus eft: unde & nova epocha primordiū accepit: quemadmodum à morte Alexan drī Graci, & Arabes putare volent.

Alfraganus intervallum inter Nabukadnezarem (iſt Nabonaffarus) & Jezdaierem aī eſſe Perficorum, adeoque Aegyptiacorum annum 1379. Intervallum inter Alexandrum & Jezdaierem, annorum Romanorum 942. dierum 259. Intervallum denique inter epocham Hegira, & Jezdegirdi eft dierum 3624. Anno Christi 632. copit annus Nabonaffari 1380. cuius Thoth incidunt in diem Martii xviii. feria iv. cyclo Solis xv. litt. ED. Annus primus Alexandri copit à Kalend. Octobris anni Periodi Julianæ 4402. (eſt enim Terik diikarnaim) a quo die ſi annos 942. diēque 259. numeris, ultimus erit xv. Junii anni Periodi Ju

nianni 5345. qui eft Christi 632. Quare à xvi. die Junii

cepit aera Jezdegirdis, feria 3; quod Albategnius, & Alfraganus obſeruant. Eadem era Neomenia Choiac.

Hegira undecimis jam annus erat in curſu: cuius Mu

harram cepit Martii xxix. feria i. Itaque Junii xvii.

uit Rabie prioris dies xxi. Colliguntur ab initio Hegi

ra, dies 3624. qui a xv. Julii anni Christi dci. feria v. (unde Alfraganus epocham Hegira deducit) de

ſinunt in xv. Junii anni dci. Qui de annis Jezde

girdis plura ſcire cupiſt, legat ea, quib[us] lib. i. cap.

xii. & sequentibus expoſita ſunt. Illic enim über

timē de omni ratione Perfici anni diſſeruiimus, ac Sc

tigerianas illas fabulas trajectiōnū, inſtaurationē, & id geniſ aliorum, quibus doctrinam anni Perfici &

equabilis adperficit, ſtudioſe refelliſmus. Expliſatus eft

& cap. xv. inſignis Ifaaci Argyri locus; in quo de Pe

riodo Caſiculari Perſarum multa continentur memoria

digna, que hoc loco prætermittimus.

Primus menſis anni Perfici Phravardin, vel Phravardini

dicitur, qui anno Christi dci. dci. incurrit in diem

Junii xvi. feria iii. quemadmodum ex methodo libro

vii. tradita colligitur. Fuit hic annus Periodi magna

Cynice, cccvii. ut ex Iacio conflat. De annis Na

bonaffari detracſis 1379. residuum dat annum Jezdegirdi.

Hoc anno, qui putatus vulgaris aera 1626. incepit

incurrit anno Nabonaffari 2375. cuius Thoth inibit Julii

xxi. in anno veteri Juliano, feria v. Deductis 1379.

reſtabat annus Jezdegirdi 996. Phravardin incipit Octo

bris ſeria i.

Sed ad aram Jezdegirdis, annique Perfici methodum

illuſtrandum inſignis eft Anonymi cuiusdam Scriptoris

locus, quem nefas fit praetemittere. Edidit hunc in

lucem Jacobus Cappellus in libello de Epochis; ex eō

que deſcriptis Scaliger Ifag. Can. lib. ii. Parte ii.

Num. xviii. ubi de primo Pharavardin Jezdegirdis

agit. Sed in eo plurimum erravit. Verba Scriptoris pag. 307:

Πόρρο Machometano anno Heraclii xvii. Christi dci.

ex Ethirio felicis Arabe regione, cum Saracens suis ad Imperatorem accepit, & agrum ad habitandum impetravit. ut refert Zonaras. Meminit Αἰγύπτου Constantino loco citato, & Nicēphorus in Breviario.

Anno vero Christi dci. dci. qui eft x. ab Hegira primordio, mortuus eft Muhammedes, Heraclii xxi. ut Theophanes, & Cedrenus afferunt: nono anno, quam imperare coepit.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

De aera Jezdegirdi Perſe, que à morte illius incipit, de quo primo Phravardin illius, & occaſu Perfici imperii.

Tum inſigñis Anonymi Scriptoris locus illuſtratur.

CAPUT LIV.

216
lib. i. cap. xvii. protulimus: ubi Perfarum annum aequalibem, & Egyptiaci similem esse dicit, tricenaria mensibus, & epagomenis quinque constantem. Scriptis autem Ifaacus annis multis post conditum Neuruz Sultanicum. quod argumento est, Tropicum illum populari uero minime receptum fuisse, & Ignatius Patriarcha Antiochenus, cuius epistola ad Iosephianum pag. 256 Scaliger citat lib. ii. Isag. Can. praesenti utitur tempore, cum dicit: *Sicut annos Perfarum esse Solares aquabiles, hoc est non exactos; cum sint diierum ccclxv. Similiter eorum menses est triginta diierum, cum apparet quinque diierum fuiturum.* Sed in illo Ifaac loco quadam sunt ab Christmanno interpretata perperam: que cum illum locum exscriberemus, una cum eius versione imprudentes admisimus. Postquam enim docuit eam esse Persici annationem, ut quadriennio quoque diem unum antevereretur in Romano Kalendario, subiicit: *Ἐν δοῖς ἐπειδὴν οὐλαρένη Περσῶν ἡ τῇ.* hoc est, integris annis 1460. solidi anno Persico. Sic enim reddenda illa fuit, quia male a Christmanno sunt accepta. Nimirum ut quantoque anno Neomenia primi mensis unum diem anticipat, sic post annos 1460. dies 365, qui est annus Persicus. Corrigatur itaque Christmanni interpretatio illa, que in noctrum librum cum error ipso recepta est. Haec argumenta sunt, annum Sultanicum nequaquam civilem esse factum, neque ad contractum adhibitum; ut existimat Scaliger. Qui quidem verba illa Chrysococci non est affectus: *ἴδιαν τὸν αὐτούς θάνατον εἰς τὸν ἀρχὸν αὐτὸν τὸν δέκατον τὸν τρίτον.* hoc est, nullus aliud quam 1453. id sufficit. Perperam ergo Crusius historia Politica locum illum ad annum 1452. transluit. Quia & Mercatoris opinio fuit. Quibus causentia placet, confare putant intra dies Pentecostes captam fuisse. Atque anno 1452. cyclo Luna ix. Solis v. littera BA, Pascha incidit April ix. Pentecoste Maii xxviii. Postridie ergo feria 11. expugnata fuerit. De anno consentit Sabellius lib. vi. Enneadis x. quem cumdem, ex quo Byzantini ceptum est imperati, numerat 1451. diem quoque iv. Kalend. Maias notat: sed errore manifistat, pro Junias. Annales Turcici etiannum Hegira non exprimunt; tamen cum inter annum decevi. & DCCCLII. Constantinopolos dominum ponunt, satisdicant anno Hegira DCCCLII. urbem esse captam. Sed addunt, die vigesimo mensis Rebulule. Is est Rabie prior. Anno Christi MCCCCIII. initus annus Hegira DCCCLII. Muhamarram copit Januarii xii. feria vi. Rabie prior Martii xii. feria ii. At Giomadi prior initus Maii x. feria v. Unde Giomadi xx. id est Maii xxix. feria iii. urbem invaserat Turca. Castigandigitur Annales, tum vero Scaliger ipse qui annum Hegira decevi. illis in Annalibus significari putat; & anno ipse Christi MCCCCIII. dominum assignat.

Ad summam capta videtur Constantinopolis anno Christi MCCCCIII. Maii xxix. feria iii. que Trinitatis Dominicana secuta est. In quo Abramini Batichay Hungaricum Chronicon emendandum est, ubi legitur anno Christi MCCCCIII. captam esse feria tercia post Corporis Christi. Leg. antefactum Corporis Christi. Accedit hoc anno 1124. ex quo dedicata primum est a Constantino. Idatus enim in Faltis, Cos. Gallicano & Symmacho, aera CCCXLVIII. dedicata ait esse Constantinopolis v. Idus Maias. Hic est annus Christi ccccxx. Alexandrinum Chronicon iisdem Cos. illud idem esse factum refert. Vide qua cap. xii. hujus libri disputata sunt. Hinc falli confitat Sabellium, qui anno, ex quo Byzantini ceptum imperari, supra millesimum, ac centesimum primo & nonagesimo Constantinopolis esse captam afferit.

CAPUT LXI.

De anno, quo Constantinopolis a Turcis expugnata est.

Quid antiquis in rebus fiet, cum florentissima quondam, retumque dominica civitatis tam recentis calamitatis annus propemodum ignoretur? Tota in annis duobus controversia posita est. Aut enim Christi anno MCCCCIII. aut MCCCCIII. captam esse convenienter. Mili dubium non est, quia id posteriore contingit. Hoc imprimis testatur Historia politica Conflantiana, politana a Martino Cruso edita. *Καὶ τὸν γένετον τὸν τρίτον, τὸν τρίτην, μισθοῦ τοῦ, τὸν τρίτην, μισθοῦ τοῦ, τοῦ.* Hoc modo capta est praeclarissima hanc urbis anno 6961. mensis Maii, feria tercia mani. Annus

Quemcumque igitur in quinto de Emendatione Temporum libro, tum in tertio Isagogicorum Canonum de insignibus historiarum intervalis disputans Scaliger ex ingenio suo aliorum ad sententiam adjunxit, si unum alterumve caput exceptis ea partim falsa, vel minime probabilita, partim sibi invicem contraria sunt, quod erat demonstrandum.

DIONYSII

DIONYSII PETAVII E SOCIETATE JESU, DE DOCTRINA TEMPORUM LIBER DUODECIMUS.

PROBLEMA LIBRI XII. DE DOCTRINA TEMPORUM.

Quae in sexto de Emendatione Temporum Libro de Natali Domini, deque Paschatibus quinque, ac de die Passionis: tum de Danielis hebdomadibus, historia Esther, Francorum primis regibus, que sunt totius ferè libri capita, traduntur, in iis quicquid novi excogitatum est a Scali-
gero, falso omne est, & absurdum.

DE ANNO NATALIS AC PASSIONIS
Christi, & aliis quibusdam questionibus.

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ.

Onam sit abstrusarum reconditarum que rerum in hominibus ignoranti operae & industrie laude, quam fructu, ac pretio jactaverint. Eiusmodi hac est, ad quam nos instituti series operis perduxit, de Christi ortu, & Passione disputatio, que duobus abhinc fere seculis vehementius agitari coepit, hoc praeterea posteriore, ita doctos homines, ac temporum peritos exercuit, ut non singulorum capitum, sed librorum unicum hoc sibi argumentum praefererent. Paulus certe patria Middleburgensis, Episcopus Foroemproniensis in utramque questionem Commentariorum ingentes Tomos duos infumpit. Cuius accessu studio complures alii iisdem de rebus copiosissime disputatione, de Passione ipsa vero potissimum; de qua & ante Paulum, Petrus Burgensis, Abulensis, ceterique non pauci, quos longum est persequei, amplissimas dissertationes ediderunt. Nos in eadem explicanda controversia eo majore utemur compendio, quo illius haec tenus fundamenta, ac principia constitutum; cum quibus ex capitibus ita potissimum quae proficitur, ea singillatim ac per partes superioribus sunt in libris tradita. Etenim qui natalem annum Christi, vel Passionem Chronologicis notis circumserunt, per Olympias, Urbis annos, Julianos itidem, Augufteos, Aetiacos, nec non Herodis, ac Tiberii Imperatoris annos, & ejus generis alia tempora rem deducunt. Quorum omnium

Pars II.

E e